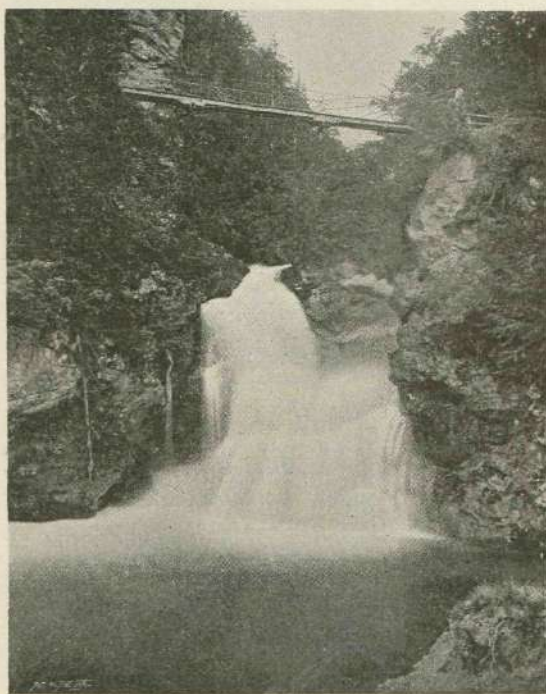

kopan. Tukaj so l. 1860. tuji ljudje izkopali od sile denarja, ki je bil od časa Napoleo-novih vojsk tu zakopan. Dogodek je bil resničen, in so imele še sodnije ž njim opravi-ti. Zgodilo se je tako-le:

Neki posestnik z Bleda je potoval po Goriškem. Na poti v Kanal se mu je pri-družil Kanalec in ga izpraševal, kakšne so cerkve okrog Bleda in kako se jim pravi. Blejec mu je odgovarjal odkritosrčno in ni vedel, zakaj ga oni poprašuje.

„Šum“ v Vintgarju.

Nekaj časa pozneje pa je prišel na Bled k omenjenemu posestniku prav tisti Kanalec in še dva druga moža; dejali so, da gredó voli kupovat; prosili so pa, naj jim poka-žejo cerkvico sv. Katarine in naj jim dadó lopato. Pokazali so Kanalcem cerkvico, in ti so šli z lopato „voli kupovat“. Da bi se ljudem ne izdali, sneli so lopato in jo skrili pod obleko. Ko so prišli k sv. Katarini, izko-pali so v lopi za pragom železno skrinjico, napolnjeno z denarjem. Niso pa hoteli pre-nočiti na Bledu, ampak še po noči so odšli skozi Bohinj na Goriško, da je bil drago-

ceni zaklad čim preje v varnosti. Kmalu se je vse zvedelo, in ljudje so govorili na vse kraje; dejali so nekateri, da je bilo v skri-njici vrednosti sedemdeset tisoč. Govorilo se je, da je neka 104 leta stara Lahinja onim Kanalcem prodala skrivnost, kje je denar zakopan itd.

Ali so bile te govorice resnične ali ne, o tem je težko odločevati. Nepobitna in go-tova resnica pa je, da sedaj ni več zakladov pri sv. Katarini. Marsikdo je namreč po tem dogodku hodil kopat in brskat k stari cer-kvici sv. Katarine, pa vrnil se je s trudnimi rokami in praznim žepom ter je še pazil, da je dospel skrivaj domov in da se je izognil posmehovanju sosedov.

Obiskovavec naj si torej ne beli preveč glave s skritimi zakladi, ampak ubere naj dalje pot, ki ga odtod večinoma po hladnih sencah vodi do Vintgarja. Nekaj časa se nad stezo vrhovi in veje kar strinjajo, da se popotniku zdi, kakor bi hodil po predoru. Potem se zopet vije pot po senožetih, nato jo vnovič zagrne hladni gozd, prizor se vrsti za prizorom, tako da tujec sam ne vé, kdaj se je približal glasno bobnečemu slapu Šum u. Grmenje slapovo vedno bolj narašča, še kratka pot, in objel nas bo hladni, srebrni puh slapov! Pot gre navzdol, sami ob sebi začnemo urneje stopati in nimamo časa, da bi se veliko ozirali okrog sebe. Treba je pač gledati pod noge, da se ne spotaknemo ob smerekove korenine, ki prepregajo pot kakor pajčevine zapuščeno gorsko kočó. — Tu se gozd odpre, in pred seboj zagledamo krasni slap Šum, ki tvori vhod v Vintgar.

Šum.

Ne bojmo se mrzlega, vlažnega puha, ki brsti od slapa, ampak pogumno stopimo na spodnji most, da se načudimo izredni naravni prikazni!

Prvi trenutek gledavec strmé gleda divji boj valov, ki se peneč zaganjajo čez 26 m visoko skalo. Dejal bi, da se Radolna veseli, ker se je izvila iz temnega Vintgarjevega skalovja, da se raduje luči in prostosti ter da zato razposajeno in divje skače, bobni